

DRUHÁ TVÁŘ KAIE

Od autorky
bestsellerové
DIMLY trilogie
**ESTELLE
MASKAME**

FRAGMENT

Druhá tvář Kaie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Estelle Maskame

Druhá tvář Kaie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DRUHÁ
TVÁŘ
KAIE

DRUHÁ TVÁŘ KAIE

ESTELLE MASKAME

FRAGMENT

First published in 2019 by Ink Road
INK ROAD is an imprint and trademark of Black & White Publishing Ltd
Copyright © Estelle Maskame 2019
Translation © Pavla Kubešová, 2020
Cover images © Maria Bo; Excellent backgrounds / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4791-1
ISBN e-knihy 978-80-253-4835-2 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-4836-9 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-4834-5 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

1

„Tak jaký je vlastně Harrison?“

Vodka z mých úst málem skončí na koberci. Spolknu ji a otočím se obličejem k Chyně. Je usazená na okraji kuchyňského pultu, obklopená lahvemi, a houpe nohama. Má tázavě povytažené obočí a snaží se potlačit smích. Docela zásadní změna od tématu, kde ostatní holky z tohoto večírku sehnaly tak pěkné šaty, kterému jsme se věnovaly před chvílí.

Nenuceně k ní zvednu sklenici se sodou a až příliš levnou vodkou a pokrčím rameny. „Nadprůměrný. Rozhodně ví, jak na to.“

Chyna se konečně rozesměje dosud potlačovaným smíchem. „Měla jsem na mysli jeho osobnost.“

„Aha. Trochu nudný.“

Pohledem zalétnu do obývacího pokoje. Madison Romyovou nemůžu vystát, ale každých pár měsíců, když její rodiče odjedou na služební cestu mimo město, pořádá skvělý večírek. Tentokrát její rodiče odjeli na Floridu, a tak se dům Romyových změnil v místo, kde to opravdu žije. Je tu spousta lidí z našeho čtvrtého ročníku. Všichni se na sebe mačkají a hulákají, řve tu hudba a duní basy. Jen dům Maddie Romyové je dost velký na uspořádání takového večírku. Večírků, na kterém nikdy nedojde alkohol, na kterém se nikdy neukáží ničí rodiče,

na kterém jsou všichni svolní ke všemu. Zpočátku byly ty večírky i zábavné, ale teď už jsou jen... předvídatelné. A předvídatelné je nudné.

Očima vyhledám Harrisona Boyda. Opírá se o nejvzdálenější stěnu, popíjí pivo a baví se s kluky z týmu. Poškrábe se na spánku, jak to obvykle dělává. Zvedne hlavu a skrz dav lidí si všimne, že ho pozoruju. Zakření se a vědoucně na mě mrkne. Jsme spolu asi dva měsíce, a tak už přesně vím, co to mrknutí znamená. Zním ho tak dobře, že se to stalo skoro rutinou. Tou rutinou mám na mysli, že se v určité chvíli vytratíme nahoru. Že jeho rty už brzy vyhledají ty mé.

Oplatím mu úsměv, jakoby stydlivě, pak si přehodím vlasy přes rameno a otočím se zpátky k Chyně. Harrison není jediný, kdo umí flirtovat. „Daří se mi dělat drahoty?“

„Můžeš to zkoušet,“ odfrkne Chyna a sklouzne z pultu, „ale roz-taješ, sotva ti do ucha pošeptá nějaké sladké nesmysly.“ Nakloní se ke mně, téměř se o mě opře a hlubokým hlasem řekne: „*Ahoj, Vanesso. To jsem já, Harrison. Jak se máš, kotě?*“

Odstrčím ji od sebe a snažím se přidusit smích. „Psst!“ Ostatní v kuchyni se po nás udiveně podívají. Ne že by byl můj poměr s Harrisonem Boydem tajemstvím, ale rozhodně nepotřebuju, aby se v něm někdo vrtal. Dopiju svůj drink a zahodím kelímek do odpadků. „Jdu si s ním promluvit.“ Zajedu si prsty do vlasů, načechrám si lokny a pak vytáhnu balzám na rty. Chci být pro Harrisona co nejhezčí. Celý večer se jeden druhému svědomitě vyhýbáme a zase jsem to já, kdo musí ustoupit a udělat první krok. Bylo by hezké, kdyby se jednou za čas chopil iniciativy on, ale Harrison je trochu moc namyšlený na to, aby někoho sváděl.

„Do toho, holka,“ povzbudí mě Chyna. „Isaiah nás potom vyzvedne, takže se mi neztrať, jo? A dej si pozor.“

„Jako obvykle,“ přikývnu, našpulím své lesklé rty a pošlu jí vzdušný polibek. Chytí ho, předstírá, že si ho zastrkává pod šaty, a na oplátku mi pošle svůj. Takhle to děláme vždycky.

V prvním ročníku střední školy získal její táta nové zaměstnání v Cincinnati a v den, kdy odjížděli, jsme se rozloučili vzdušnými polib-

ky, které jsme si schovaly na místě, kde vydrží navždy. Odstěhovali se, ale za tři měsíce byli zpátky, protože její táta s tím zaměstnáním seknul. My dvě jsme si ale od té doby nepřestaly vzdušné polibky posílat.

Opustím kuchyň a zamířím za Harrisonem. Je téměř půlnoc a do chvíle, kdy nás přijede vyzvednout Chynin bratr, už mi moc času nezbyvá. Pár lidí se povaluje na gauči a ze všech sil se snaží zůstat vzhůru, ale pro ostatní je večírek dosud v plném proudu. Cítím se skvěle, a tak je čas vyrazit do boje. S Harrisonem vždycky naoko děláme drahoty, na dálku spolu flirtujeme, muchlujeme se, jako by mezi námi nic nebylo, i když oba víme, že už brzy z něj strhám všechno oblečení a on zase ze mě.

Když se k Harrisonovi a jeho kamarádům blížím, uhladím si sukni, abych nějak zaměstnala ruce. Povytáhnu si ji o kousek výš a odhalím víc kůže na svých nohách, ale vtom –

Au.

S někým se střetnu a nárazem do jeho těla rozdrtím kelímek, který drží v ruce, až na mě vyšpláchne jeho obsah. Moje pozornost, upřená jen na Harrisona, zakolísá a najednou kolem sebe uvidím celý večírek. Střelím očima po klukovi, kterého mám před sebou.

Vůbec mi není povědomý, což je dost neobvyklé, protože všechny lidi z našeho ročníku znám. O krok couvne a zahledí se na své džíny, zjevně znepokojený pohledem na tekutinu, která se vsakuje do jejich látky.

„Ale Vanesso,“ vyhubuje mi Chyna, jako bych byla batole, které neuhlídala. Zezadu ke mně přistoupí, chytí mě za loket a strhne mě zpátky. „Promiň, je trochu neohrabaná,“ omluví se namísto mě, nakloní se ke mně a pošeptá mi do ucha: „Musíš se dívat, kam jdeš, holka.“

Kluk zvedne hlavu a podívá se na mě. Přestože teď vidím celý jeho obličej, pořád ho nepoznávám. Z bronzové kůže mu výrazně vystupují modré oči, má nakrátko ostříhané kudrnaté vlasy, vyholené po stranách a nahoře trochu delší. Určitě nechodí na Westerville North – kdyby chodil, znala bych ho.

„Jo, Vanesso,“ pronese uštěpačně s důrazem na mé jméno, jako by ho to spíš pobavilo, než rozzlobilo. Přimhouří oči a já se zahledím na jedno jeho obočí, ve kterém má vyholenou mezeru. „Dávej pozor.“ Rty se mu zvlí do úsměvu, načež se protáhne mezi Chynou a mnou a vmísí se do davu v kuchyni.

Začeniclám ve vzduchu a nadechnu se vůně jeho kolínské, dřív než vyprchá. Otočím se k Chyně. „Kdo to byl?“

„Záleží na tom?“ zeptá se Chyna. Ukáže do obývacího pokoje, kam jsem měla původně namířeno. „Jdeš za Harrisonem, nebo ne?“

Jasně. Harrison.

Dopřeju si vteřinu, abych se vzpamatovala, a znovu vyrazím. Harrison se dosud baví se svými kamarády. Proderu se do jejich kroužku a vmáčknu se mezi Noaha Diaze a Anthonyho Vincenta. Harrisonův pohled se okamžitě setká s mým.

„Harrison, máš tady nabídku k sexu,“ utahuje si z Harrisona Anthony a dloubne ho do ramene. Noah si jen lokne piva a sklopí oči k zemi. Není to tak dávno, co jsem se ochomýkala kolem něj. Ale o nic nejde. Kluci, se kterými si něco začnu, vědí přesně, jak to je. Je jim jasné, že si s nimi jen užiju a půjdu o dům dál.

„Ale, nežárli, Anthony,“ zakřením se, položím mu paži kolem ramen a vlepím mu pusou na tvář.

„Hej,“ zvolá Harrison a odkašle si. Stiskne rty a zatváří se naoko nesouhlasně, ale já vidím, jak krouť pusou, aby se nerozesmál. To nejlepší na nezávazném vztahu? Není v něm žádná žárlivost. Žádná snaha kontrolovat chování toho druhého. Nic si nedlužíme.

Setkám se s jeho pohledem a s neutrálním výrazem nakloním hlavu k rameni. „Á. Ty něco potřebuješ?“

Harrison vyprskne smíchy, popadne mě za zápěstí a přitáhne si mě k sobě. Přitisknu se hrudí k němu, a zatímco se díváme vzájemně do očí, jeho ústa se zastaví jen pár centimetrů od mých. Položí mi ruku na krk a já ucítím vřelou energii jeho kůže. „Ty ses mi uplynulých pár hodin vyhýbala?“ zašeptá tak tiše, že ho přes hlasitou hudbu sotva slyším.

„Mohla bych se tě zeptat na totéž.“ Škádlivě mu svými rty přejedu po ústech. Snažím se ho svádět, a tak zamrkám řasami trochu víc než obvykle. Vycítím, že Noah a Anthony odcházejí a poskytují nám trochu soukromí, třebaže nás obklopují další účastníci večírku. Nikdo se o nás ale nezajímá. Na to večírky jsou. Vždyť jsem sotva před chvílí viděla, jak se Matt Peterson a Ally Fordeová vzájemně osahávají na pohovce.

„Fajn,“ vyhrkne Harrison. Vezme můj obličej do dlaní, pevně ho sevře a přejede mi palcem po bradě. „Pojďme na to,“ šeptne, ale z úst mu vyvane takový pivní odér, že bezděky couvnu. Líně, sebejistě se usměje a přimhouří oči. „Mám jít první, nebo půjdeš ty?“

Ani na vteřinu nezaváhám. Celý večer jsem se nudila a teď umírám touhou situaci trochu okořenit. Vezmu ho za ruku, otočím se a táhnu ho za sebou přes obývací pokoj. Harrison zastrčí druhou ruku za pas mé sukně a já ucítím jeho horkou kůži. Noah nás sleduje přes celou místnost. A pár dalších lidí taky.

„Co se to sakra děje?“ vyhrkne nevrle Harrison, vymaní se z mého sevření, obejde mě a vyrazí vpřed.

Zlostně na něj pohlédnu. Nechápu, co mohlo zaujmout jeho pozornost víc než já, ale pak zpozoruju, že se v kuchyni schyluje ke rvačce. Skrz dav lidí natočených k rozruchu, který tam panuje, zahlédnu skupinu kluků z konkurenčního fotbalového týmu, kteří se rozhodli ukázat se na večírku, aniž by je sem někdo zval anebo je tu chtěl.

Mezi středními školami Westerville North, Central a South panuje skutečná rivalita. Obzvlášť mezi North – námi – a Central. Minulý týden jsme proti nim hráli. Obvykle se o fotbal příliš nezajímám, ale tentokrát jsem se šla podívat, protože jsem věděla, že se pak setkám s Harrisonem. Prohráli jsme – nebylo to žádné překvapení, protože náš tým stojí za houby – a vrcholným okamžikem hry, jediným projevem energie, byla rvačka, která vypukla na hřišti během třetí čtvrtiny.

A vypadá to, že ještě neskončila.

Proderu se za Harrisonem do kuchyně a vtom se vedle mě objeví Chyna. Copy jí poletují kolem hlavy tak prudce, že mě udeří do obličeje.

„Nikdy nepochopím, proč se kluci na střední škole chovají, jako by hráli v národní fotbalové lize,“ podotkne, ale já ji poslouchám jen na půl ucha. Stojím na špičkách a snažím se něco z konfliktu zahlédnout. „Není to tak vážné, ale všechna tahle pohmožděná ega rozhodně přispívají ke skvělé zábavě.“

„To jsou kluci z Central, že?“

„Jo. Můžu prohlásit, že jejich tým je rajcovnější než náš?“ Teatrálně si rukou ovane obličej. „Třeba takový Russell Frederick. Páni. Těm jeho zrzavým vlasům bych rozhodně neřekla ne.“

Russell Frederick, o kterém je řeč, právě dělá ramena na Noaha Diaze. Protože by to nebyl středoškolský fotbal, kdyby se neporvali zrovna zadáci ze soupeřících týmů. Jsem přesvědčená, že tohle pravidlo je někde vytesané do kamene. Za Russellem stojí hrstka hráčů z Central. A za Noahem jsou naši hráči. Naši hráči z North. Harrison.

„Ten výsledek byl... drsný,“ zaslechnu Russella. Vypadá jako vybroušený z mramoru. Ramena má široká jako most. Nakloní hlavu k Noahovi. „Já bych taky brečel.“

„Opravdu chceš, abych ti ji znovu ubalil?“ vyštěkne Noah, sbalí ruku v pěst a napřáhne se pro případ, kdyby Russell neustal v provokacích. Je slyšet spousta mumlání a mručení. Hráči si vyměňují urážky a výsměšné poznámky.

Zívnu. Tohle už je rutina, a navíc tak nudná, že ani tohle předstírání, že o něco jde, mě nedokáže zaujmout.

„Hej, Harrisone, chceš dostat další nakládačku?“ zavolá jeden kluk z Central, a když se podívám, komu ten hlas patří, zjistím, že je to ten sladce vonící kluk s bronzovou kůží, se kterým jsem se před pár minutami srazila. Tak proto ho neznám – chodí na Westerville Central a na tenhle večírek přišel s ostatními kluky ze svého týmu, jen aby vyvolali pozdvižení. A zaměřil se zrovna na Harrisona.

Což není nejlepší nápad. Harrison jako obvykle vyrazí vpřed, vyprovokovaný a připravený k bitce. Během potyčky, ke které došlo minulý týden, mu některý hráč z Central, nejspíš stejný kluk, který ho teď

dráždí, rozbil ret, ale o to zajímavěji jsme se pak celou noc líbali. Možná to dnes bude stejné.

Když se Harrison vrhne na svého soupeře, je to signál i pro ostatní. Nevzrušeně sleduju, jak Noah vrazí do Russella, jak Anthony máchá pěstí, jak Harrison popadne toho tajemného kluka, který s ním má evidentně nějaký problém. *Kluci*. Někdy je fakt nesnáším. Jsou tak urážliví a tolik se předvádějí.

Všichni pokřikují a strkají se, diváci povzbuzují naše hráče, aby těm z Westerville Central nakopali zadek, a tlačí se dopředu, aby něco viděli. Pár holek na ně huláká, aby přestali, ale ostatní se ani nesnaží předstírat nějakou civilizovanost. Já se soustředím jen na Harrisona. Drží toho kluka z Central kolem krku a tiskne mu hlavu ke kuchyňskému pultu, ale jeho protivník je rychlý a silný. Vyklouzne z Harrisonova stisku, chňapne první kelímek s drinkem, který uvidí, a vychrstne ho Harrisonovi na hrud'

Vtom prořízne atmosféru zaječení Maddie Romyové, která s máváním rukama vběhne do kuchyně. „Dost! Jestli zdemolujete dům, rodiče mě zabijou!“ vykřikne. Nepředpokládám, že by ji někdo vyslyšel, ale bitka překvapivě ustane a všichni kluci zůstanou stát jako opáření. Harrison vztekle zkoumá své mokré tričko. „Jestli se musíte rvát, běžte ven. Tohle je večírek Westerville North. Ne South, a rozhodně ne Central.“ Maddie nakrčí nos a ukáže na dveře. Její náhlá autorita mě ohromí. „Všichni, kdo tu nemáte co dělat, vypadněte.“

Za velkého strkání hráči z Westerville Central odejdou. Kluk, který Harrisonovi vylil drink na tričko, se na něj cestou ven ušklíbne a rukou si přitom uhladí vlasy. Na moment zvedne hlavu a já bych přísahala, že se podívá přímo na mě, tak pronikavě a intenzivně, až se v nitru zatetelím. Ale stejně rychle, jak se na mě podívá, zase uhne pohledem stranou. Mrzí mě, že nevím, jak se jmenuje. Ráda bych se k němu v duchu vracela jinak, než k „tomu sexy týpkovi, kterému jsem vylila drink.“

On i jeho spoluhráči se vytratí jako vrčící smečka vlků a v okamžiku, kdy zmizí za dveřmi, jako by tu ani nikdy nebyli. Znovu začne

dunět muzika, hlouček lidí v kuchyni se rozptýlí a všichni se zase začnou smát a povídat si.

„Teď musím jít a ukonejšit Harrisonovo ego,“ pošeptám Chyně. Rozesměje se, postrčí mě jeho směrem a zakrouťí na mě svým dokonale upraveným obočím. Víc pobízení nepotřebuju.

„Kai Washington,“ mumlá si Harrison, když k němu přijdu. Ukáže na své mokré tričko, které se mu lepí na tělo. „Vážně mě začíná štvát.“

Takže tak se jmenuje, pomyslím si... *Kai Washington*.

Pokusím se soustředit na Harrisona, jehož hloupá fotbalová rivalita mě ani v nejmenším nezajímá, a tak ho přeruším dřív, než stačí říct něco dalšího. „Co na tom? Stejně z tebe to tričko hned strhnu.“ Dořeknu to, sevřu v hrsti mokrou látku a táhnu Harrisona po schodech nahoru. Zoufale toužím vykašlat se na všechny pitomce na večírku a ucítit jeho ruce na mém těle. Po té rvačce oba sršíme energii – Harrisonem lomcuje adrenalin a já jsem vzrušená intenzivním pohledem, který mi věnoval Kai Washington. Snažím se ten znepokojivý pocit setřást a namísto toho se věnovat Harrisonovi.

Společně klopýtáme po schodech. No, nejsme úplně střízliví, ale právě takhle to máme oba rádi. Matt Peterson a Ally Fordeová se taky přesunuli z pohovky v obývacím pokoji nahoru. Muchlují se přitisknutím ke zdi a vůbec nás nevnímají. Projdeme kolem nich a zapadneme do prvního volného pokoje. Ani nerozsvítím a je mi jedno, čím pokoj to je.

Sevřu Harrisonovo tričko ještě pevněji, přitáhnu si ho k sobě, a v momentě, kdy jeho ústa najdou mé rty, se mu přitisknu k hrudi. Ve tmě ztratíme rovnováhu, narazíme do nábytku a navzájem si pošlapeme nohy. Za zavřenými dveřmi je tlumeně a vzdáleně slyšet hudba, která se zespodu šíří celým domem.

Harrison vezme můj ret do zubů a začne ho žmoulat. Zajedu mu rukama do vlasů a silně zatáhnu za konečky. Stiskne mi zadek. Já ho začnu líbat ještě drsněji. Zřítíme se na postel. Obkročmo se mu posadím na boky, nakloním se dopředu a sázím mu na čelist a krk jeden polibek za druhým.

„Vanesso,“ ozve se najednou Harrison, jemně vezme můj obličej do dlaní a zvedne mi hlavu. „Můžu tě o něco požádat?“

Zavrtí se pode mnou, natáhne ruku a rozsvítí světlo na nočním stole. Místnost se rozzáří a já uvidím, jak se mu pode mnou dme hrud, jak namáhavě dýchá. Má vyhrnuté tričko. Opřu se dlaněmi o jeho nahé tělo a udiveně se na něj podívám, tím přerušením úplně vyvedená z míry.

Mám pocit, že už nemluví tím laškovným tónem jako jindy, a vážný pohled, který mi věnuje, už taky neodpovídá jeho obvyklému stylu.

„Zrovna teď?“ zasměju se, přitisknu rty k jeho ústům a umlčím ho. Pokusím se líbat ho co nejintenzivněji, abych ho rozptýlila, ale nefunguje to jako jindy.

Odstrčí mě, trochu se pode mnou nadzvedne a opře se o lokty. Podívá se na mě tak vážně, až si říkám, že třeba vůbec není opilý. „Poslyš,“ spustí a odhodí si pramen blond vlasů z očí. „Příští měsíc si s klukama jedu na pár dní zalyžovat do Mad Red Mountain. Někteří berou i svoje holky. Tak co kdybys jela taky?“

Zní to skvěle. Lyžování miluju. Přesto mě zachvátí panika. Copak mě Harrison... zve na rande? Copak to začíná brát vážně? No, zve mě na lyžařský výlet, na který jede se svými přáteli, a to mi zní ztraceně vážně. To může znamenat jediné... Chce náš vztah posunout dál. Chce ode mě víc, chce, abychom spolu trávili čas jako pár, ale to mu dát nemůžu. Najednou mám pocit, jako by se můj žaludek ocitl v pračce při závěrečném odstředování – otáčí se plnou rychlostí, zatímco já se snažím nepozvracet.

Moje odpověď musí být *ne*.

Nemůžu si do života nikoho vpustit. Aspoň ne takhle. Nemůžu to riskovat.

Takže cihlu za cihlou začnu mezi sebou a Harrisonem budovat ochranný val.

„Páni,“ vyhrknu a posadím se zpříma. Jednou rukou se dosud opírám o jeho hrud a cítím, jak mu prudce bije srdce. V místnosti se rozhostí ticho, jako by se celý večírek rozplynul. „Ty mě zveš na rande?“

„Jen jsem si myslel, že bychom si mohli užít trochu zábavy –“

„Žádné randění, Harrisone Boyde,“ pokárám ho a se stydlivým úsměvem maskujícím paniku, která mě svírá jako ve svěráku, mu zahrozím prstem. To jsme si ujasnili už v létě, když jsem ho v jeho pick-upu poprvé políbila. Vyzvedl mě poté, co jsme spolu celý den flirtovali po telefonu, a bez váhání jsme se na sebe vrhli. Tehdy jsme se dohodli, že si spolu jen zablbujeme, a nic víc. Že se jen pobavíme. A že tomu v žádném případě nebudeme přikládat žádnou důležitost. „Bereme to nezávazně, pamatuješ?“

Ať už si to uvědomuje, nebo ne, právě jsem se rozhodla, že je mezi námi konec. Nemám jinou možnost. Jakmile někdo naznačí, že by se chtěl posunout dál, musím to ukončit. Harrison se mi docela líbí. Je přitažlivý, ví, co dělat s rukama, a není tak sebestředný jako většina jeho spoluhráčů. Ale zas až tak se mi nelíbí. Došla jsem k závěru, že mě „skutečné“ vztahy děsí víc než smrt. Vždycky skončí, a když se to stane, zůstanou po nich zranění. Nemůžu se zbavit myšlenky, že každý vztah nevyhnutelně skončí tím, že člověk ztratí toho, koho miloval.

Nemůžu si pomoci. Bez pozvání se mi v hlavě zjeví můj táta. Vidím ho jako muže, který má namísto srdce poušť a v očích prázdnotu. Nikdy nechci skončit jako on.

Harrison zasténá a vytrhne mě z mých myšlenek. „Pochopit tě je někdy pěkně těžké.“

„Je těžké pochopit *tohle*?“ zeptám se, znovu se k němu nakloním a ve snaze odvést jeho pozornost ho přitlačím k posteli. Vezmu do dlaní jeho obličej, přejeďu mu nehty po tvářích a přitisknu své rty k jemné kůži jeho krku. Líbám jeho klíční kost a ujišťuju se, že za sebou zanechávám výrazné stopy, které budou nekonečně dlouho blednout, protože tentokrát ho líbám naposledy.

„Vanesso,“ zašeptá Harrison hlubokým hlasem, vydechne a uvolní se pode mnou. Jednu ruku mi přitiskne na bedra, druhou mi zajede do vlasů a omotá si je kolem prstů.

Odtáhneme se od sebe, jen abych mu mohla sundat vlhké tričko. Odhodím ho a znovu se na Harrisona posadím. Svůdně se na něj

usměju. Moje nejoblíbenější část? Když je škádlím. Když je přivádím k šílenství. Když se v jejich očích objeví hlad. Když cítím, že nad nimi získávám moc. Připadá mi to jako jediná část mého života, kterou mám pod kontrolou.

Tentokrát je ale účelem mého představení rozptýlit nejen Harrisona, ale i sebe samu. Soustředím se jen na to, jak ho potěšit, abych zastavila vydechované myšlenky, které mi víří hlavou.

Přitisknu se k němu a holou kůží svých stehů se otírám o jeho džíny. Zírá na mě. Věřím, že pokud jde o oční kontakt, jsem velmi talentovaná – nikdy, opravdu nikdy ho nepřeruším. Neodtrhnu od Harrisona oči, zdánlivě nevinně si pohrávám s konečky svých vlasů a koušu se do rtu, jako bych nevěděla, co přesně to s ním dělá.

„Jsi tak sexy, Vanesso,“ zamumlá Harrison. „A naprosto nezvladatelná.“

Má pravdu, pro něj *jsem* opravdu nezvladatelná. Ale aspoň si konečně užívá a dovolí, aby ho přemohl adrenalin a touha.

Potom řekne: „Úsměv!“ Mrkne na mě a v tu chvíli si všimnu, že v ruce vyzývavě svírá telefon. „Co kdybys mi něco předvedla?“

A já to udělám.

Usměju se přímo do kamery a předvedu mu číslo, které si zapamatuje navždy.

2

Když se probudím, Chyna mi chrápe do ucha a slintá mi na rameno. Odstrčím ji na druhou stranu její široké postele, abych si užila aspoň chvíli klidu. Nevím, kolik je hodin, ale je mi jasné, že už dávno není ráno. Na to mi až příliš hlasitě kručí v břiše.

Protřu si oči. Řasy mám slepené řasenkou, protože jsem v noci byla strašně unavená a neodlčila se. Šaty jsem si ale svlékla, takže když vstanu z postele, na mou nahou kůži okamžitě zaútočí chlad z klimatizace. Na vteřinu se zastavím a vyzkouším, jestli jsem dosud opilá, mám kocovinu, anebo jsem nějakým zázrakem v pořádku.

Šaty mám rozházené po podlaze, a když je posbírám, zjistím, že je z nich cítit včerejší večírek. A to znamená, že ten večírek stál za to.

„Chyno?“ zavolám, ale ona se ani nepohne, jen dál ztěžka dýchá a po chvíli už zase chrápe, jako když se po kolejích řítí nákladní vlak. Na jejím nočním stolku stojí tři různé plechovky s pivem, které štípla na večírku. Nebude je pít, ale pro Chynu je to typické. Ve třídách na naší škole každou chvíli sebere nějaké psací potřeby.

Já ji ale nemusím budit. Strávila jsem u Tateových už tolik nocí, že jsem se stala téměř stálou položkou interiéru. Patřím sem stejně jako jídelní stůl anebo televize. Když nemám sílu vrátit se domů, je snazší zůstat tady. Tiše prohrábnu Chynin šatník, vyberu si jedno tábornické

tričko a šortky a obleču se. Perfektně mi sedí – opravdu jsem tu jako doma.

V břiše mi nepřestává kručet, a tak nechám Chynu spát a zamířím dolů do kuchyně. Je téměř poledne, ale já si do misky nasypu snídaňové cereálie, s překříženýma nohama se posadím na kuchyňský pult a usrkávám mléko.

V domě je nezvyklé ticho. Zahledím se na hodiny na protější stěně a zaposlouchám se do tikání vteřinové ručičky. Je legrační, jak se může ticho lišit. U nás doma panuje napjaté ticho plné nevyslovitelného žalu a máminy nepřítomnosti, jako by se stěny domu mého dětství měly každou chvíli zbortit. Tady ticho s úlevou vítám – a Chynin dům je pro mě bezpečným útočištěm. Uvolním se, a do chvíle, než zaslechnu něčí kroky, si užívám pár minut samoty bez toho mraku nad hlavou.

Když si mě Isaiah všimne, polekaně sebou trhne. Překvapí ho, že sedím na kuchyňské lince a v tuhle dobu jím cereálie. Přes rameno se na mě usměje – ukáže přitom své roztomile křivé zuby – a otevře ledničku.

„Dobré ráno, Vans. Žádná kocovina?“

„Ještě nevím.“ Soustředím se na jedno místo na stropě a snažím se na nic nemyslet, abych zjistila, jak se doopravdy cítím. Prozatím jsem podezřele v pohodě.

„To máš štěstí. Stýská se mi po době, kdy mi bylo sedmnáct a měl jsem játra z olova. Proto už nepiju,“ zabručí Isaiah, vezme si Gatorade a lahev vody a kopnutím za sebou ledničku zavře. Na Isaiahovi je něco, čím by pro mě mohl být přitažlivý – možná jen tím, jak se nade mnou tyčí se svou výškou metr devadesát pět – ale taky ho беру skoro jako bratra, takže *brr*. Adoptovala jsem Chyninu rodinu za vlastní a jim to, zdá se, naštěstí nevadí. Tateovi jsou pro mě dokonalou rodinou – celou a nenarušenou.

„Byla jsem opilá?“ zeptám se, ale podle toho, co si ze včerejších událostí pamatuju, už odpověď znám.

„Ne, to zrovna ne, jen příšerně otravná,“ odpoví Isaiah a jeho ústa se zkroutí do širokého, sarkastického úsměvu. „Pořád ses v autě natahovala dopředu a chtěla jsi měnit muziku. Ale Tupaca nikdo nepřepíná, takže můžeš být ráda, že jsem tě nevykopl ven.“ Přistoupí blíž a podá mi lahev vody. Vezmu si ji od něj a ucítím, jak je vlhká a studená. „Napij se.“

V tu chvíli se ozvou šoupavé kroky a v kuchyni se objeví Chyna. Vypadá, jako by ji na dálnici v plné rychlosti srazil kamion a ona tu srážku zázračně přežila, aby tu historku mohla všem vyprávět. Sotva udrží hlavu nahoře. „Chci umřít,“ oznámí vážným hlasem.

Isaiah se rozesměje, až se mu zatřesou ramena, ale udělá správnou věc a podá sestře Gatorade. Výrazný rozdíl ve výšce Tateových sourozenců je šilený – Chyna měří jen něco málo přes metr padesát a vedle Isaiaha vypadá, jako by dosud chodila na základní školu.

„Jak to, že vypadáš tak dobře?“ diví se Chyna a zahledí se mi do očí. Hltá Gatorade, jako by měla hrdlo v jednom ohni. „Vím jistě, že jsi toho vypila mnohem víc než já.“

Pokřčím rameny a snažím se její smůle nesmát. „Mám dojem, že mi Harrison pomohl vystřízlivět.“ Což je jistým způsobem pravda. Dobře jsme se bavili, ale nic mě nevzpamatuje rychleji než záchvat paniky, který jsem pocítila, když zatoužil po skutečném vztahu. Ještě teď se mi rozbuší srdce, sotva si na to vzpomenu.

„Ááááá, tak to abych šel,“ ušklíbne se Isaiah. Z ledničky si vezme další Gatorade a z kuchyňské linky pytlík brambůrek, otočí se a urychleně vypadne z kuchyně. Zřejmě se nechce nechat zatáhnout do rozhovoru, ke kterému se schyluje – a který nebude ničím jiným než holčičím tlacháním.

Chyna mě chvíli tiše pozoruje. Jako obvykle chce znát podrobnosti, a přestože se necítí moc dobře, náhle celá ožije. „Tak co bylo včera s Harrisonem? Vyklop to!“

„Dělali jsme to, ale...“

„To ne! Proč je tam nějaké *ale*?“

„Dnes večer se s ním musím rozejít,“ sdělím jí. Nemá smysl chodit kolem horké kaše. Bylo jasné, že to stejně někdy skončí. To je přece celá definice „poměru“ – je dočasný, nezávazný. V žádném případě se nemůžu dál vídat s člověkem, který to chce posunout dál. Při té představě je mi nanic.

Chyna se málem zadusí. „Cože? Už?“

„Pozval mě na lyžařský výlet,“ vysvětlím jí. „To je přece dost vážné, ne? Jako by mě považoval za svoji přítelkyni.“

Prohrábnu si konečky vlasů, které se mi díky statické elektřině přilepily ke kůži, jako by to byly podivné malé magnety. Opravdu ze všech sil se snažím soustředit na Chynu, ale když vím, že to nechápe, není to vůbec lehké. Chyna má totiž v životě obrovské štěstí. Vždyť ještě nezažila ani smrt domácího mazlíčka – všichni členové její rodiny, blízcí i vzdálení, dosud žijí, a jediný pohřeb, kterého se kdy zúčastnila, byl ten, kde jsem v první řadě seděla já. Nemá ponětí, jaké to je někoho ztratit. Mám pocit, že bere vztahy s lidmi, které má ráda, za samozřejmost. Ale to není její chyba. Jak by je taky mohla brát jinak?

„A co je na tom tak špatného?“ Zavrtá se do mě svýma velkýma hnědýma očima a já si toho hned všimnu, té jednoduché nevinnosti a neschopnosti pochopit moje myšlenky. Nevím, kolikrát jí ještě budu muset vysvětlovat, že *absolutně nikdy* s nikým nenavážu vztah. Nejspíš nikdy nenajdu vhodná slova, kterými bych ji dokázala přesvědčit. „Vždyť Harrison patří k těm hezcím klukům v týmu,“ podotkne. „A ty jsi s ním ráda, ne?“

Mám chuť popadnout prázdnou misku a hodit ji po ní, hlavně proto, že mile se chovající kluk nikdy nebude stačit, abych změnila názor, ale podaří se mi zachovat klid. Namísto toho se rozesměju. Ležérně a falešně. „Ale no tak. Vážně si dovedeš představit, že chodím s Harrisonem Boydem?“

Chyna se zamyslí. „Fajn, ne. Nemáte toho moc společného.“

„Stejně už mě začal nudit.“ Pokrčím rameny, sklouznu z kuchyňské linky a zatahám za lem Chynina trička, které mám na sobě. Vážně jsem

tu jako doma – vždyť ona si ani nevšimla, že mám oblečené její triko. „A nejlepším na tom je, že se můžu pustit do hledání někoho nového,“ připomenu jí a převedu tak hovor na bezpečnější téma. „Myslíš, že Drew Kaminski s někým chodí?“

Chyna mě vezme kolem ramen, střelí po mně postranním pohledem a potom se jí tvář rozzáří širokým úsměvem, takže konečně připomíná sebe samu. „Myslím, že existuje jen jediný způsob, jak to zjistit,“ prohlásí se smíchem. Proto ji mám tolik ráda. Ne vždy souhlasí s mými názory, ale nikdy mě kvůli nim neodsuzuje. Jsme mladé. Máme před sebou celý život. Můžeme si dělat, co chceme. Jsme kamarádky, ale to neznamená, že dáváme vždy přednost stejným věcem – každá děláme svá vlastní rozhodnutí.

„Počkej,“ vyhrkne Chyna a odtáhne mě k ledničce. Prohrabe ji a naplní si náruč spoustou nejrůznějšího jídla, od sýra až po pečené kuře. „Musím se najíst, jinak umřu hladý.“

Během posledních dvou let jsem začala nenávidět každý svůj návrat do našeho domu. Už mi v ničem nepřipomíná domov. Není v něm teplo a bezpečí, které jsem cítila, když žila máma. Na podzim a v zimě rozsvěcela každý večer svíčky a ve všech pokojích to vonělo skořicí. Taký si pořád zpívala – zatímco cvičila jógu, vařila večeři, pokoušela se kreslit. Bez ní ztratil náš domov svou atmosféru. Proto, kdykoli to jde, trávím raději noci někde jinde a vstřebávám lásku jiné rodiny. Ale nejde jen o to. Kdykoli se vrátím, okamžitě vstupuju do bitvy s napjatým tichem, které čeká v každém koutě domu. A ticho tu panuje, i když se nevrátím. Přála bych si, aby si o mě táta dělal starosti a zajímal se o to, co dělám, aby se mě ptal, kde jsem byla a s kým jsem byla. On ale nikdy nehne brvou.

Z verandy zamávám na Chynu, která mě přivezla domů a právě odjíždí. Pořád mám na sobě její věci a v nákupní tašce si nesu svoje,

které jsem měla oblečené včera večer. Mám zacuchané vlasy. Nejsem osprchovaná. Vypadám příšerně, ale naši sousedi už mě takhle viděli vracet se domů v neděli ráno mockrát. Paní Khanová, stará dáma, která bydlí vedle, svrastí obličej, a když zachytí můj pohled, rychle se vrátí k zalévání květin. Ani se na ni neusměju. Jen zatnu zuby a otevřu dveře. V domě je ticho a páchno to v něm kouřem. Ale to v těchto dnech není nic nového.

Zamířím do kuchyně a najdu tátu, jak se krčí nad jídelním stolem, obklopený cestovními průvodci, útržky papíru a krabičkami cigaret. Fascinovaně hledí na svůj laptop a v brýlích se mu odráží zář obrazovky.

„Vanesso,“ zvolá, aniž by zvedl oči. Ukáže, abych se posadila k němu, ale já se nepohnu ani o centimetr. „Pojď se podívat na tyhle obrázky. Moherské útesy. Nejsou úžasné?“ nakloní se ještě blíž k obrazovce.

Já už jsem je ale viděla. Vlastně o můj názor na Moherské útesy ani na žádné jiné přírodní krásy Smaragdového ostrova nestojí. „Jsem doma, tati,“ oznámím, hlasitě a zřetelně, aby bylo jasné, že mě musel slyšet. On ale bez mrknutí oka dál kliká na laptopu. „Byla jsem celou noc venku. Šla jsem na večírek a pila jsem,“ pokračuju ve vysvětlování, ale mám co dělat, abych mezi jednotlivými slovy nevzdychala. Víím, že mě neposlouchá. Jako bych mluvila do zdi. „Pila jsem fakt hodně,“ přeháním, abych z něj dostala aspoň nějakou reakci. Ale i kdybych mu řekla, že jsem spáchala těžký zločin, nejspíš by to vůbec nezaregistroval. Ustanu ve snaze vyvolat v něm aspoň špetku zájmu a odejdu ke kuchyňské lince. „Tak co je na těch útesech tak zvláštního?“

Táta se natáhne pro pero a začne si něco zuřivě značit do svého zápisníku. Při pohledu na jeho nehty sebou trhnu. Jsou přerostlé a zažloutlé od nikotinu. Do toho zápisníku si zapisuje poznámky už několik měsíců a organizuje dokonalý výlet po Irsku, kam nás chce vzít příští léto. „No, mámě by se to moc líbilo. A jen dvacet minut jízdy odtamtud se nachází Doolinská jeskyně, takže bychom mohli stihnout obojí v jednom dni. Podívej,“ řekne, aniž by odpověděl na mou otázku, a otočí

laptop ke mně. Na obrazovce jsou fotografie strmých útesů, které se tyčí nad hladinou jasně modrého moře ozářeného sluncem. Pochybuju, že to tak opravdu vypadá. Chci říct, slunce v Irsku? Vážně?

„To zní skvěle, tati,“ přikývnu, ale úsměv, který se přiměju vykouslit na obličej, je až nesnesitelně falešný. Jednoho dne... Jednoho dne mu přece musí kvůli mně rupnout nervy. Jednoho dne přece musí zešilet, když se večer nevrátím domů. Jednoho dne se přece musí začít chovat jako můj otec. A tehdy mu řeknu: *Omlouvám se, tati, máš pravdu. Vím, že si děláš starosti, když za tvými zády vyklouznu z domu a dlouho se nevracím. Už to víckrát neudělám.* Jenomže on si vůbec nedělá starosti, a to je ten problém. Jak mám vyrůstat a naučit se nést za sebe odpovědnost, když nemám otce, který by mi nastavil hranice?

„Fajn, budu pokračovat v organizování,“ odpoví a otočí laptop zpátky k sobě. Ještě chvíli mžourá na obrazovku a zrovna v momentě, kdy to vzdám a zamířím ke schodišti, se prudce napřímí a odhrne si vlasy z obličeje. „Ty jsi byla na večírku?“

Aha, takže mě slyšel. „Jo. Byl to pěkně divoký večírek,“ řeknu. V duchu ho prakticky prosím: *Přestaň se zajímat o útesy a jeskyně a raději se starej o mě!* Zoufale toužím, aby mi vynadal. Aby nějak zareagoval. Aby udělal něco normálního.

„Výborně. Jsem rád, že se bavíš,“ poznamená jen, věnuje mi široký, přihlouplý úsměv a pak se vrátí ke svému pitomému zápisníku.

Nevěřicně na něj zírám.

Vypadá – a je cítit, *fuj* – jako by se už několik dní nespřchoval. Mastné, rozčuchané vlasy mu neustále lezou do očí. Taky se už pár týdnů neholil a namísto obvyklého strniště má plnovous, který se mu po krku šíří dolů. A jak to, že jsem si nikdy nevšimla, jak je hubený? Kila na něm přímo tají a na vyzáblém těle mu plandá vybledlé špinavé tričko. Nepamatuju si, kdy si naposledy koupil nové džíny nebo se nechal ostříhat.

Táta už se dlouho toulá někde daleko, ztratil se ve vlastní hlavě a nevíš si mě. Vůbec se o mě nezajímá. Přestala jsem počítat, kolikrát

jsem se v uplynulém roce nevrátila domů, a přestože táta neměl tušení, kde jsem, ani tehdy nevystoupil ze svého pochmurného světa a nehledal mě. Zaskřípu zuby, zatnu nehty do dlaní, vztekle vyběhnu z kuchyně a oddupu do svého pokoje. Víím, že to přeháním, ale vsadím se, že on si toho stejně ani nevšimne.

Protřu si spánky a tašku se špinavým oblečením hodím na svou postel, ustlanou už od včerejšího rána. Nezůstanu ale u sebe, protože uslyším sladký hlas Justina Biebera, který mě volá do Kennedyina pokoje. Měla jsem za to, že humbuk kolem Biebera skončil už před několika lety, ale kdepak, pro Kennedy ne. Přejdou chodbu, bez klepání zatlačím do dveří jejího pokoje a vstoupím dovnitř. Nemusíme klepat. Jsme sestry. Až do mých osmi let jsme se společně koupaly, takže se jedna před druhou nestydíme.

Kennedy sedí u svého toaletního stolku a pod malým reflektorem si na nehty pečlivě nanáší vrstvu rudého laku. Theo, naše mourovatá kočka, která zbožňuje mou sestru, a mě z nějakého důvodu nesnáší, leží na okenním parapetu stočená do klubíčka a spí. Kennedy si přestane zpívat s Justinem a zvedne hlavu. Vypadá překvapená.

Zasténám a břichem napřed se zhroutím na její postel. Přitáhnu si polštář a podepřu si jím bradu. „Jestli se táta ještě *jednou* zmíní o Irsku, odstěhuju se. Jdeš se mnou?“

Kennedy se na mě přes rameno chápavě usměje, a aniž by vypnula muziku, dál si lakuje nehty. „Kde jsi včera v noci byla?“ zeptá se hlasem, ve kterém je slyšet zvědavost i pochyby. Aspoň někdo se o mě zajímá natolik, že si dělá starosti, jestli náhodou neležím mrtvá v nějakém příkopu. I když je to jen moje mladší sestra, která chodí do prváku. Je jí teprve čtrnáct, ale na svůj věk je neuvěřitelně chytrá.

„Na večírku.“

„Aaaaa?“ pobízí mě, zastrčí štěteček zpátky do nádobky a spolu se židlí se otočí ke mně. „Políbila jsi nějakého sexy kluka?“ zeptá se s doširoka otevřenýma očima, protože odpověď už zná.